

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	5
Natuurbescherming	8
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Volksverzekeringen	12
Bestuursrecht overig	13
Gemeentewet	13
Wegenverkeerswet	13
Vreemdelingenrecht	14
Richtlijnen en verordeningen	14
Vreemdelingenbewaring	15

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 525

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2140](#)

college van gedeputeerde staten van Limburg.

Awb 1:3

BESLUIT. Brief waarbij het college [appellant] in de gelegenheid heeft gesteld om zijn oplegger bij het depot op te halen. Het enkele feit dat het college schriftelijk heeft gecommuniceerd is onvoldoende om deze brief aan te kunnen merken als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Deze brief is informatief van aard en behelst geen publiekrechtelijke rechtshandeling. Uit de brief blijkt verder dat het college het eerder gedane aanbod herhaalt om de oplegger op te halen bij het depot dan wel de oplegger aan [appellant] te retourneren op zijn woon- of bedrijfsadres. Voor zover deze herhaling de weigering impliceert om op verzoek van [appellant] de oplegger in oude staat (voordat deze deels is verbrand) terug te plaatsen langs de N271, is dit geen weigering om een besluit te nemen, want er is geen sprake van een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Het verzoek van [appellant] is er alleen maar op gericht dat het college een feitelijke handeling gaat verrichten. De aankondiging van het college om - in het geval [appellant] geen gebruik maakt van het aanbod - over te gaan tot vernietiging van de oplegger, betreft mogelijk toekomstig feitelijk handelen en behelst geen publiekrechtelijke rechtshandeling en is dus geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

JnB 2024, 526

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2058](#)

deken van de Orde van Advocaten Zeeland-West-Brabant.

Burgerlijk Wetboek 3:13 lid 1, 3:15

Awb 8:75

MISBRUIK VAN RECHT. Brief met reactie deken op verzoek [appellant] om vrijstelling griffierecht wegens betalingsonmacht en dit verzoek zo nodig door te sturen naar de Raad van Discipline. I.c. heeft [appellant] de bevoegdheid om hoger beroep in te stellen zonder redelijk doel aangewend. Dit hoger beroep wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard wegens misbruik van het recht om hoger beroep in te stellen. [Appellant] heeft in twee en een half jaar tijd ongeveer dertig uitspraken heeft gekregen van rechtbanken en de ABRS. In die uitspraken is zijn (hoger) beroep steeds op verschillende gronden afgewezen, en is [appellant] duidelijk gemaakt welke weg hij moet bewandelen om zijn verzoeken en klachten te laten behandelen. [appellant] moet aldus geacht worden te weten dat hij in het kader van afwijzende verzoeken over het aanwijzen van een advocaat of klachtprocedures geen bezwaar kan indienen bij de deken, maar zich kan richten tot de Raad of het Hof van Discipline.

PROCESKOSTEN. Van kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht is sprake, als op grond van bijzondere omstandigheden kan worden vastgesteld dat ten tijde van het instellen van het (hoger) beroep het voor appellant evident was dat van de ingestelde procedure geen positief resultaat viel te verwachten. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 12-05-2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1002](#)). I.c. wordt geoordeeld dat van die bijzondere omstandigheden sprake is. De deken heeft zich niet laten vertegenwoordigen door een derde die beroepsmatig rechtsbijstand verleent. Ook anderszins heeft de deken niet aannemelijk gemaakt dat hij

kosten heeft gemaakt, zodat een veroordeling van [appellant] in de proceskosten niet aan de orde is.

Zie ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2024:2055](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2056](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2057](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2059](#), [ECLI:NL:RVS:2024:2060](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:2061](#).

JnB 2024, 527

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2136](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, appellant.

Awb 6:11, 8:69a

VERSCOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Instemming verlichtingsplan windpark. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 03-04-2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:1406](#)). I.c. wordt geoordeeld dat [wederpartij] zijn bezwaar tegen het besluit van 5 april 2017 niet zo spoedig mogelijk heeft ingediend, als redelijkerwijs van hem kon worden verlangd. Het bezwaar van [wederpartij] dateert namelijk van 10 december 2020, terwijl [wederpartij] al op 29 mei 2019 op de hoogte had kunnen zijn van het besluit van 5 april 2017. De Dorpsraadcoöperatie Meeden, waar [wederpartij] bij is aangesloten, was partij bij de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 29 mei 2019. Van [wederpartij] kon worden verwacht dat hij toen bij de minister zou informeren naar de inhoud van het besluit en binnen zes weken bezwaar zou maken, al dan niet op nader aan te voeren gronden.

RELATIVITEITSVEREISTE. Met het betoog over het Verdrag van Aarhus komt [wederpartij] enkel op voor de belangen van anderen, en niet voor zijn eigen belang. [wederpartij] heeft zelf immers bezwaar gemaakt tegen het besluit. Het relativiteitsvereiste in artikel 8:69a van de Awb staat daarom in zoverre aan vernietiging van het besluit in de weg.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 528

Rechtbank Noord-Holland, 14-05-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:4686](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

OMGEVINGSWET. VOORBEREIDINGSBESLUIT. Bij besluit van 23 oktober 2023 heeft verweerder een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van 8 grondgebonden woningen en 32 appartementen. Op 9 maart 2023 heeft de Raad van Haarlemmermeer besloten dat voor het perceel een bestemmingsplan zal worden voorbereid en bij dat besluit is bepaald dat het verboden is het gebruik van de gronden en of bouwwerken te wijzigen (hierna: het voorbereidingsbesluit). Het is de bedoeling om vooruitlopend op de totstandkoming van het nieuwe bestemmingsplan te voorkomen dat bedrijfsbebouwing op het perceel alsnog in gebruik wordt genomen door bedrijven met milieucategorie 3.1. Van feitelijke belemmering van de op het perceel actieve bedrijven is geen sprake nu er geen bedrijven zijn gevestigd met een zwaardere milieucategorie dan milieucategorie 2, zo leidt de rechtbank af uit het verweerschrift. Ter zitting is gebleken dat er nog geen (wijziging van het) omgevingsplan ter inzage gelegd. Gelet op artikel 4.14, eerste en vierde lid, van de Omgevingswet bezien in samenhang met artikel 4.103 tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet loopt de geldigheidsduur van het voorbereidingsbesluit door tot een jaar en zes maanden na de datum van inwerkingtreding van de Omgevingswet. Dat betekent dat het voorbereidingsbesluit nog steeds van kracht is.

JnB 2024, 529

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2143](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Omgevingswet

Aanvullingswet geluid Omgevingswet 3.3 lid 2 aanhef en onder a en c

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 11.56 lid , 11.63 lid 1

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. Vaststelling saneringsplan en verlaging aantal geluidproductieplafonds. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Aanvullingswet geluid Omgevingswet in werking getreden. Op grond van artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a en c, van de Aanvullingswet geluid Omgevingswet blijft hoofdstuk 11 van de Wm van toepassing op een op grond van artikel 11.56, eerste lid, van de Wm ingediend verzoek tot vaststelling van een saneringsplan totdat dit saneringsplan onherroepelijk is en op een op grond van artikel 11.63, eerste lid, van de Wm ingediend verzoek tot verlaging van geluidproductieplafonds totdat deze verlaging onherroepelijk is.

Dat betekent dat in dit geval hoofdstuk 11 van de Wm, zoals dat gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 530

Rechtbank Oost-Brabant, 15-05-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:2117](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Cranendonck, het college.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 9
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Cranendonck, het college.

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KRUIMEL. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Beroep COA vanwege het uitblijven van een beslissing door het college op haar aanvraag om een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het voortzetten van de opvang van asielzoekers in een voormalige kazerne. Naar het oordeel van de rechtbank kan de gevraagde omgevingsvergunning op grond van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II bij het Bor worden verleend. Artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II bij het Bor heeft niet alleen betrekking op “sec” de opvang van asielzoekers, maar ook op de ondersteunende faciliteiten ten behoeve van die opvang, waaronder in dit geval ook begrepen een receptie, wachtruimte, kantoren, een keuken, een sporthal en onderwijsgebouw. Onderdeel 9 is niet beperkt tot de huisvesting van asielzoekers maar strekt zich uit tot de opvang van asielzoekers in algemene zin. Weliswaar kan uit de Nota van Toelichting bij dit onderdeel niet eenduidig worden afgeleid wat de opvang van asielzoekers omvat, maar daaraan kan wel worden ontleend dat is bedoeld om de verlening van omgevingsvergunningen voor de opvang van asielzoekers te vergemakkelijken en dat de opvang ook betrekking heeft op grootschalige locaties zoals recreatieparken als opvanglocatie. De rechtbank acht het niet logisch dat met de opvang van asielzoekers niet ook de ondersteunende faciliteiten zijn bedoeld, omdat zeker grotere opvanglocaties niet zonder deze faciliteiten kunnen functioneren. Omdat de gevraagde omgevingsvergunning op grond van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II bij het Bor kan worden verleend, is de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing.

JnB 2024, 531

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2142](#)

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.33, tweede lid, aanhef en onder a
Wet milieubeheer (hierna: Wm) 8.18 lid 1 aanhef en onder a, 8.25 lid 1 aanhef en onder c
WABO-milieu. Afwijzing verzoek om intrekking omgevingsvergunning veehouderij. I.c. bestaat de bevoegdheid tot het (gedeeltelijk) intrekken van de voor de inrichting verstrekte omgevingsvergunning voor zover er gedurende tenminste drie aaneengesloten jaren minder dieren zijn gehouden dan het aantal waarop de omgevingsvergunning voor het houden van dieren in de inrichting recht geeft. Daarbij moet niet het aantal dieren per stal worden bekeken, maar het aantal dieren dat per diercategorie in de inrichting als geheel mag worden gehouden. Niet artikel 8.18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wm, zoals dat destijds gold, maar artikel 8.25, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wm, zoals dat destijds gold, was de voorganger van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo.

I.c. wordt geoordeeld dat het primair op de weg ligt van degene die om intrekking verzoekt, om feiten en omstandigheden aan te voeren die een begin van bewijs voor de juistheid van zijn stelling inhouden dat gedurende drie jaren of langer geen of minder dieren in de inrichting zijn gehouden dan vergund. Indien een zodanig begin van bewijs is geleverd, komt de bewijslast van het tegendeel bij het college te liggen. Meitellingen kunnen onder omstandigheden een begin van het bedoelde bewijs opleveren.

Besluit waarbij het college heeft besloten het verzoek van de Stichting Groen Kempenland (hierna: de stichting) om intrekking van de omgevingsvergunning van onder meer de veehouderij [...] niet in behandeling te nemen.

Bij besluit [...] heeft het college het bezwaar van de stichting gegrond verklaard en het verzoek om intrekking van de omgevingsvergunning van onder meer de veehouderij [...], afgewezen. [...]

- Over de bevoegdheid om de vergunning in te trekken

4. De stichting betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college alleen bevoegd is om de verleende omgevingsvergunning op grond van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a van de Wabo in te trekken, als er drie jaar of langer helemaal geen dieren van een bepaalde diercategorie in een bepaalde stal zijn gehouden. [...]

4.3. Blijkens de tekst van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo en volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is de intrekking van een omgevingsvergunning op grond van deze bepaling geen verplichting, maar een bevoegdheid. Zie onder meer de uitspraken van de Afdeling van 20 januari 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:69](#)) en van 11 januari 2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:89](#)).

Naar het oordeel van de Afdeling bestaat de bevoegdheid tot het (gedeeltelijk) intrekken van de voor de inrichting verstrekte omgevingsvergunning voor zover er gedurende tenminste drie aaneengesloten jaren minder dieren zijn gehouden dan het aantal waarop de omgevingsvergunning voor het houden van dieren in de inrichting recht geeft. Daarbij moet niet het aantal dieren per stal worden bekeken, maar het aantal dieren dat per diercategorie in de inrichting als geheel mag worden gehouden.

De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat het college alleen bevoegd is om de omgevingsvergunning in te trekken als er drie jaar of langer helemaal geen dieren van een bepaalde diercategorie in een bepaalde stal zijn gehouden. Dit volgt niet uit de voor de inrichting verleende omgevingsvergunning, artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo of de daarop gebaseerde jurisprudentie. De rechtbank heeft bij haar oordeel ten onrechte betekenis gehecht aan de jurisprudentie die is gebaseerd op artikel 8.18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wm, zoals dat artikel destijds gold. Niet dat artikel, maar artikel 8.25, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wm, zoals dat destijds gold, was de voorganger van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo.

Het betoog slaagt.

5. Het college betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat een verzoek om intrekking van de omgevingsvergunning niet alleen op gegevens afkomstig van zogenoemde mittingen kan worden gebaseerd. [...]

5.1. Naar het oordeel van de Afdeling ligt het primair op de weg van degene die om intrekking verzoekt, om feiten en omstandigheden aan te voeren die een begin van bewijs voor de juistheid van zijn stelling inhouden dat gedurende drie jaren of langer geen of minder dieren in de inrichting zijn gehouden dan vergund. Indien een zodanig begin van bewijs is geleverd, komt de bewijslast van het tegendeel bij het college te liggen. Anders dan het college betoogt, kunnen mittingen onder omstandigheden een begin van het bedoelde bewijs opleveren. [...]

6. Het voorgaande betekent dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college bevoegd was om de omgevingsvergunning van 6 november 2012 van de inrichting [locatie 1] te Reusel in te trekken.

7. Het college komt bij de toepassing van deze bevoegdheid beleidsruimte toe. Daarbij moet het college in een individueel geval een gemotiveerde afweging maken of het gelet op de betrokken belangen wel of geen gebruik wenst te maken van deze bevoegdheid. Het college kan hiervoor ook beleid vaststellen. Dit zou bijvoorbeeld kunnen inhouden dat er pas van de bevoegdheid om de vergunning in te trekken gebruik zal worden gemaakt als er drie jaar of langer geen of een bepaald minimum aantal dieren van een vergunde diercategorie in een stal van de inrichting hebben gestaan. Bij de toepassing van deze bevoegdheid moet het college de relevante belangen inventariseren en afwegen, waaronder de belangen van de vergunninghouder, zoals zijn financiële en bedrijfsbelangen.

Het college kan met het oog op de rechtszekerheid van de vergunninghouder aan zijn belangen bij het behoud van de vergunning een zwaarwegend gewicht toekennen. Daarbij mag het college verder in aanmerking nemen of het niet gebruik maken van de vergunning aan de vergunninghouder is toe te rekenen. De rechter toetst vervolgens of het college redelijkerwijs tot zijn besluit heeft kunnen komen. Deze toetsing vindt hierna plaats.

Heeft het college de afwijzing om de omgevingsvergunning in te trekken deugdelijk gemotiveerd? [...]

8.2. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college zijn besluit om de omgevingsvergunning niet in te trekken, deugdelijk heeft gemotiveerd. [...]

8.3. De Afdeling acht deze motivering deugdelijk. Het college heeft de genoemde planologische belangen zwaarwegend mogen achten en daarin een bijzondere omstandigheid mogen zien die de gevolgen van intrekking voor [partij] onevenredig maken in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen, ook omdat de voorgenomen planologische ontwikkeling uiteindelijk zal leiden tot een duurzamere situatie. Wat de stichting daartegen heeft aangevoerd, te weten onder meer dat de vergunning voor [locatie 1] al geen rechten meer vertegenwoordigde omdat volgens haar het feitelijke gebruik nihil was, volgt de Afdeling niet.

Dit betoog van het college slaagt. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2024:2139](#).

JnB 2024, 532

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2129](#)

college van burgemeester en wethouders van Rucphen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 3

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 26

Eerste Protocol bij het EVRM (hierna: EP) 1

Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: IVBPR) 26

WABO-milieu. Verlening omgevingsvergunning voor verandering varkenshouderij. I.c. treft de verwijzing van [appellant sub 2] naar de discriminatieverboden uit artikel 14 van het EVRM en artikel 26 van het IVBPR en het eigendomsrecht uit artikel 1 van het EP, geen doel. Het in artikel 3 van de Wgv gemaakte onderscheid is niet in strijd met het discriminatieverbod uit

artikel 14 van het EVRM. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 19-09-2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BX7700](#); r.o. 11.7). Van strijd met artikel 26 van het IVBPR dat een vergelijkbare strekking heeft, is om diezelfde reden evenmin sprake. Verder garandeert artikel 1 van het EP het recht van de eigendom. Als eigendom in de zin van dit artikel worden door het EHRM beschouwd rechten en belangen die een vermogenswaarde vertegenwoordigen. Het primaire besluit leidt tot een verbetering van de geurbelasting ter plaatse van de woning van [appellant sub 2]. Gesteld noch gebleken is dat dit besluit negatieve gevolgen heeft voor zijn rechten en belangen die een vermogenswaarde vertegenwoordigen.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Den Haag, 06-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:7547](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 533

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2130](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. PASSENDE BEOORDELING.

Natuurvergunning voor het wijzigen van een recreatiepark dat voor een deel in een Natura-2000 gebied ligt. I.c. wordt geoordeeld dat het beroep tegen het herstelbesluit gegrond is omdat op basis van de daaraan ten grondslag gelegde onderzoeken niet de vereiste zekerheid is verkregen dat de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied niet worden aangetast. Dat herstelbesluit moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb in samenhang gezien met artikel 2.8 van de Wnb. Op basis van de in beroep alsnog ingebrachte passende beoordeling heeft het college mogen concluderen dat het gebruik van de bomen als klimbos de natuurwaarden van dit gebied niet aantast. In die zin lijkt het in stand laten van de rechtsgevolgen voor de hand te liggen. Toch besluit de Afdeling daar niet toe, omdat de passende beoordeling aan die conclusie het harde vereiste heeft verbonden dat er in de vergunning wel een aantal concreet benoemde voorwaarden en maatregelen zou moeten worden opgenomen om te borgen dat die natuurwaarden niet worden aangetast. Omdat deze noodzakelijk geachte voorwaarden niet in de vergunning zijn opgenomen, zijn significante gevolgen op dit moment niet uitgesloten, om welke reden de Afdeling de rechtsgevolgen niet in stand zal laten.

JnB 2024, 534

ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2148](#) (deze uitspraak is niet gepubliceerd op [rechtspraak.nl](#))

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. RELATIVITEITSVEREISTE. Verlenen natuurvergunning voor de wijziging van een geitenmelkveehouderij. De afstand van de woning van de appellant tot aan het dichtstbij gelegen Natura 2000-gebied "Waddenzee" is ongeveer 7,8 km. Tussen de woning van appellant en de Waddenzee liggen dorpen, wegen en bebouwing. Gelet hierop, maakt het Natura 2000-gebied geen onderdeel uit van de woon- en leefomgeving van appellant. Het enkele feit dat appellant in de omgeving van de Waddenzee woont en regelmatig gebruik maakt van de Waddenzee om naar de Waddeneilanden te gaan, maakt niet dat dat natuurgebied onderdeel uitmaakt van zijn leefomgeving. Gelet op de tussenliggende bebouwing en de afstand is ook het feit dat hij vanaf zijn perceel uitzicht heeft op de kerktoren van Holwerd en in de winterperiode uitzicht heeft op de zeedijk vanuit zijn dakvenster hiervoor onvoldoende. Gelet hierop is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat het relativiteitsvereiste in de weg staat aan vernietiging van de natuurvergunning.

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Overijssel, 17-05-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:2597](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 16-05-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:2468](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 535

MK CRvB, 08-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:918](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet tegemoetkomingen loondomein (Wtl) 2.1, 2.6, 2.7

WTL. DOELGROEPVERKLARING LOONKOSTENVOORDEEL. Artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl betreft een dwingendrechtelijke bepaling wat betreft de termijn waarbinnen een aanvraag doelgroepverklaring moet worden ingediend. Dit betekent, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dat er voor het Uvw geen – al dan niet discretionaire – ruimte is om een belangenafweging te maken en eventueel van deze bepaling af te wijken. De rechtbank heeft daarom een onjuiste maatstaf gehanteerd. De rechtbank had het beroep dus ongegrond moeten verklaren.

4.2. In hoger beroep is uitsluitend in geschil of het Uvw de aanvraag van betrokkene om een doelgroepverklaring terecht heeft afgewezen omdat betrokkene deze te laat, want buiten de op dat moment geldende termijn van zes maanden na aanvang van zijn dienstbetrekking, heeft aangevraagd.

4.3. Artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl betreft een dwingendrechtelijke bepaling wat betreft de termijn waarbinnen een aanvraag doelgroepverklaring moet worden ingediend. Dit betekent, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dat er voor het Uvw geen – al dan niet discretionaire – ruimte is om een belangenafweging te maken en eventueel van deze bepaling af te wijken. De rechtbank heeft daarom een onjuiste maatstaf gehanteerd. [...]

4.5.1. Uit wat betrokkene heeft aangevoerd, zijn geen bijzondere omstandigheden af te leiden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever. Uit de wetsgeschiedenis [...] blijkt dat de termijnstelling in artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl een bewuste keuze is geweest van de wetgever met als doel te voorkomen dat achteraf een loonkostenvoordeel wordt toegekend in gevallen waar aannemelijk is dat de arbeidsovereenkomst ook zonder vooruitzicht op loonkostenvoordeel tot stand zou zijn gekomen.

4.5.2. Die situatie doet zich hier voor. Betrokkene en werkgeefster hebben weliswaar gesteld dat zij in de veronderstelling verkeerden dat betrokkene al in het bezit was van een doelgroepverklaring omdat hij in het doelgroepregister is opgenomen, maar het Uvw heeft terecht aangevoerd dat het aan werkgeefster is om zich bij aanvang van het dienstverband of in ieder geval zo snel mogelijk daarna op de hoogte te stellen van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een loonkostenvoordeel, waaronder het beschikken over een doelgroepverklaring, en zich er vervolgens van te vergewissen of aan deze voorwaarden is voldaan. Dat heeft werkgeefster in dit geval niet of onvoldoende gedaan. Niet is gebleken dat het loonkostenvoordeel een essentiële rol heeft gespeeld bij het in dienst nemen van betrokkene. [...]

4.6. Bij het bestreden besluit is dan ook terecht de weigering om een doelgroepverklaring te verstrekken gehandhaafd. De rechtbank had het beroep dus ongegrond moeten verklaren. [...]

JnB 2024, 536

MK CRvB, 08-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:973](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 35

WET WIA. VERVOERSVOORZIENING. TEGEMOETKOMING IN DE KOSTEN VOOR EEN AUTOVERZEKERING. Het Uvw heeft, door een vergoeding voor de meerkosten van een allriskverzekering af te wijzen, in overeenstemming met zijn beleid gehandeld.

1.6. [...] Voor 2022 krijgt appellant voor het gebruik van zijn auto de meerkosten vergoed die boven de eigen bijdrage uitkomen. Deze meerkosten bedragen voor de autoverzekering € 6,15 per maand. De meerkosten zien op een vergoeding voor de premie van een WA-verzekering en niet op een allriskverzekering. In het bestreden besluit staat dat de verzekeringskosten van een allriskverzekering uitsluitend worden vergoed voor nieuwe auto's tot vijf jaar oud. Voor auto's vanaf vijf jaar oud wordt alleen een WA-verzekering vergoed. De auto van appellant is op 1 januari 2022 ten minste vijf jaar oud. [...]

4.2. Voorop staat dat het Uvw op grond van artikel 35 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen beleidsruimte heeft bij het toekennen van een vervoersvoorziening, waar een tegemoetkoming in de kosten voor een autoverzekering onder valt. Zoals in het verweerschrift en ter zitting is toegelicht, hanteert het Uvw bij de beoordeling van een verzoek om een vergoeding van de meerkosten voor een autoverzekering een vaste gedragslijn, die is neergelegd in het handboek "Wetsuitleg Voorzieningen". In het handboek staat dat het Uvw de verzekeringskosten van een bijzonder type auto vergoedt tot maximaal een allriskverzekering voor auto's tot en met vijf jaar oud of tot maximaal een WA-verzekering voor auto's van zes jaar en ouder. Ter zitting heeft het Uvw nader toegelicht dat de grens van vijf jaar is gebaseerd op wat algemeen gebruikelijk is en dat daarmee wordt aangesloten bij de termijn die door verzekeraars, de ANWB en de Consumentenbond wordt gehanteerd. De keuze van het Uvw om alleen de meerkosten voor een allriskverzekering te vergoeden voor auto's die uiterlijk vijf jaar oud zijn, en daarna alleen voor een WA-verzekering, acht de Raad niet onredelijk. Dat er mogelijk verzekeraars zijn die ook bij auto's van ouder dan vijf jaar adviseren een allriskverzekering af te sluiten doet hier niet aan af. Daarbij overweegt de Raad dat bij toekenning van een vervoersvoorziening op grond van artikel 2 van het Reïntegratiebesluit moet worden uitgegaan van de goedkoopste adequate voorziening. Vergoeding van de meerkosten voor een WA-verzekering kan in dit geval in redelijkheid als een adequate voorziening worden aangemerkt.

4.3. Niet in geschil is dat de auto van appellant in 2022 ouder was dan vijf jaar. Het Uvw heeft, door een vergoeding voor de meerkosten van een allriskverzekering af te wijzen, in overeenstemming met zijn beleid gehandeld. In wat appellant heeft aangevoerd ziet de Raad geen aanleiding voor het oordeel dat het Uvw in dit geval van zijn beleid had moeten afwijken. Dat appellant – zoals hij heeft gesteld – afhankelijk is van zijn auto, veel kosten aan zijn auto heeft en alleen als de auto allrisk is verzekerd alle voorkomende schades vergoed krijgt, betekent dat een allriskverzekering mogelijk een verstandige keuze is voor appellant. Dat het voor appellant noodzakelijk is om een allriskverzekering te hebben, is echter niet gebleken. Ook is niet gebleken dat hij, door het uitblijven van een vergoeding daarvoor, geen gebruik van zijn auto kon maken of zijn werkplek niet kon bereiken. Ook in zoverre slaagt het beroep daarom niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 537

MK Rechtbank Overijssel, 15-05-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:2525](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 13

AOW. KORTING AOW-PENSIOEN. SCHULDIG NALATIG. WIJZIGING ARTIKEL 13 AOW PER 1 JANUARI 2024. De Svb heeft er terecht van af gezien eisers AOW-pensioen eerder dan 1 januari 2024 aan te passen.

4.1 De rechtbank beoordeelt of de Svb er terecht van af heeft gezien eisers AOW-pensioen eerder dan 1 januari 2024 aan te passen. [...]. In de kern komt het er op neer dat de rechtbank de vraag moet beantwoorden of ruimte bestaat om eisers AOW-pensioen met ingang van een eerdere datum dan 1 januari 2024 aan te passen.

4.2 Door een wijziging van artikel 13 van de AOW is het schuldig nalatig zijn met het betalen van premie geen grondslag meer voor het toepassen van een korting op het AOW-pensioen [...]. Op 1 januari 2024 is deze wijziging van de AOW in werking getreden [...]. De wetgever heeft uit oogpunt van – kort gezegd – uitvoerbaarheid, regeldruk en handhaafbaarheid door de Svb en de Belastingdienst bewust de keuze gemaakt om de korting vanwege schuldige nalatigheid pas vanaf 1 januari 2024 te laten vervallen [...].

4.3 Het is niet aan de bestuursrechter om daarover te oordelen [...]. Voorts is niet gebleken van bijzondere omstandigheden die de wetgever bij de totstandkoming van de wet niet of niet volledig onder ogen heeft gezien en die met zich meebrengen dat strikte toepassing van de wet zozeer in strijd is met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven. Verder is het zo dat het karakter van de AOW-opbouw ongewijzigd blijft. In de situatie na 1 januari 2024 blijft de Belastingdienst een openstaande premievordering incasseren en wel op dezelfde wijze als andere premie- en belastingvorderingen. Het niet betalen van de AOW-premie blijft dus niet zonder gevolgen.

4.4 Eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet. [...]

5. Het beroep is ongegrond. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Gemeentewet

JnB 2024, 538

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 17-05-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3085](#)

burgemeester van de gemeente Utrecht.

Gemeentewet 174a lid 1 aanhef en onder b

GEMEENTEWET. OPENBARE ORDE. Sluiting woning voor 30 dagen na explosie. Toepassing van verruimde sluitingsbevoegdheid artikel 174a Gemeentewet. De voorzieningenrechter volgt niet het standpunt van verzoeker dat de burgemeester niet bevoegd was de woning te sluiten. In het rapport van de politie staat dat het een zware explosie was en dat de voordeur en de galerij erdoor beschadigd raakten. Volgens getuigen heeft iemand een voorwerp bij de voordeur van de woning neergelegd en aangestoken. Bij de ontploffing kwamen enorme vlammen vrij. De voorzieningenrechter vindt dat de burgemeester deze vorm van geweld zonder meer heeft kunnen aanmerken als ernstig geweld waardoor de openbare orde ernstig wordt verstoord. De voorzieningenrechter vindt daarbij van belang dat geweld met een explosief en de gevolgen daarvan voor de openbare orde worden door de wetgever expliciet zijn aangehaald als gevallen waarvoor de uitbreiding per 1 januari 2024 van de sluitingsbevoegdheid op grond van artikel 174a, eerste lid en onder b, van de Gemeentewet bedoeld is. Dat is beschreven in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel. De burgemeester was bevoegd om de woning te sluiten en mocht i.c. van deze bevoegdheid gebruik maken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2024, 539

MK ABRS, 22-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2128](#)

college van burgemeester en wethouders van IJsselstein, appellant.

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 15 lid 1

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (Babw) 21

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL.

BELANGENAFWEGING. Aanwijzing twee parkeerplaatsen als parkeergelegenheid voor het opladen van elektrische personenauto's. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het evenredigheidsbeginsel relevant is bij het beoordelen van een verkeersbesluit. De bestuursrechter beoordeelt immers aan de hand van de beroepsgronden of de uitkomst van de belangenafweging die ten grondslag ligt aan het besluit onevenredig is in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen. Verwijzing naar ABRS 15-02-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:599](#). De rechtbank heeft eveneens terecht overwogen dat het college een belangenafweging had moeten maken bij de keuze voor de locatie van de parkeerplaatsen. In het verkeersbesluit heeft het college aangewezen welke parkeerplaatsen worden gereserveerd voor elektrische personenauto's die gebruik maken van de laadpaal. De aanwijzing heeft plaatsgevonden conform de bij het besluit gevoegde situatietekening.

Anders dan het college betoogt, is de locatieaanwijzing onderdeel van het besluit van 12 maart 2021. Conform artikel 21 van het Babw moet het college bij de keuze van de locatie van de parkeerplaatsen daarom de belangen van [wederpartij] tegen de betrokken verkeersbelangen afwegen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college zijn verantwoordelijkheid als bestuursorgaan bij het nemen van een verkeersbesluit heeft miskend door de vraag van de locatiekeuze geheel te laten bij de civielrechtelijke afweging die het college als grondeigenaar maakt bij de plaatsing van een laadpaal.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:2123](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:2124](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 540

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 17-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:7494](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013 23 lid 2

DUBLINVERORDENING. CLAIMTERMIJN. Bij een verschuiving van de verantwoordelijkheid naar een derde lidstaat, als aan de orde in het arrest B.F.K. van 12 januari 2023 [\[ECLI:EU:C:2023:4\]](#), begint de claimtermijn te lopen vanaf het moment dat Nederland bekend werd met het overgaan van de verantwoordelijkheid op de derde lidstaat en niet op het (mogelijk eerdere) moment dat de derde lidstaat verantwoordelijk is geworden. De rechtbank leidt dit af uit het in punt 84 van het arrest B.F.K. beschreven doel van de in de Dublinverordening gestelde claimtermijnen, namelijk het waarborgen dat de verzoekende lidstaat de terug- of overnameprocedure inleidt binnen een redelijke termijn vanaf het tijdstip waarop hij over informatie beschikt die hem in staat stelt een claimverzoek bij een andere lidstaat in te dienen. Ook past deze uitleg goed in de systematiek van de Dublinverordening.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 541

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 23-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:7808](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. VOLGBEROEP. MISBRUIK VAN RECHT. De rechtbank is van oordeel dat het feit dat er een voorzieningenprocedure loopt in het kader van de afwijzing van aanvraag om een verblijfsdocument EU/EER niet maakt dat de bewaringsrechter geen oordeel zou kunnen geven over de vraag of er sprake is van misbruik van recht in de bewaringsprocedure.

De rechtbank is van oordeel dat in de onderhavige procedure uit de objectieve omstandigheden blijkt dat het doel van de ingeroepen regeling door eiser niet wordt bereikt; eiser heeft geen daadwerkelijke bescherming van Unierechten nodig, terwijl de ingediende aanvraag daar wel voor bedoeld is. Aan het objectieve criterium is daarom voldaan. De rechtbank is van oordeel dat ook voldaan is aan het subjectieve criterium. Omdat eiser de procedure misbruikt, kan de staatssecretaris de daarbij behorende voordelen, te weten procedureel rechtmatig verblijf gedurende de aanvraag aan het EU-recht, met terugwerkende kracht ontzeggen tot aan het moment van de indiening van de aanvraag.

[Naar inhoudsopgave](#)